

اجتماع

و کوید-19

بیان زندگی کلیسایی در زمان اپیدمی

اکنون همه ما نگران «موج دوم» هستیم. و به ما گفته می شود که ممکن است امواج دیگری نیز در پی داشته باشد. همچنین به ما گفته شده است که به محض رسیدن واکسن ها ، زندگی به حالت عادی برمی گردد. اما آیا می توان به این واکسن های سرزده جدید اعتماد کرد؟ ما می شنویم که کوید-19 چیزمنحصر بفردی نیست ، و به دنبال آن ویروس های دیگری می آیند. ما در محافل مسیحی نیز احساس ترس می کنیم. مدتی است که دولت ها آزادی عمل ما را محدود می کنند. در سال گذشته همه فکرمی کردیم که چنین محدودیت های شدیدی فقط در کشورهای دیکتاتوری وجود دارد و هرگز در دموکراسی های آزاد ما اتفاق نمی افتد. ما در محافل مسیحی نیز ناامیدی و عصبانیت را احساس می کنیم. در میان برخی از مسیحیان ، من هم حس می کنم که تمایل دارم به یک موجود خودخواه راحت طلب تبدیل شوم. چند هفته پیش ، همسرم فریاد زد ، "من از اینکه تنهایی کتاب مقدس بخوانم و تنها در خانه دعا کنم، خسته شده ام. من نوع متفاوتی از زندگی مسیحی را می خواهم!" من توانستم دلداری بدهم. من همچنان به آموزش کلام خدا از طریق زوم ، فیس بوک و اسکایپ می پردازم. از این طریق من این مزیت را دارم که به مقدسین کشورهای دیگر دسترسی داشته باشم. آماده سازی یک پیغام ساعتها به طول می انجامد. من بهترین خودم را ارائه می دهم. و با این حال ، بعد از اینکه با قلبم جلوی لب تاچم موعظه می کنم ، دکمه "پایان جلسه" را می زوم و... آنجا فقط من هستم، تنها در دفتر کارم. غالباً یک احساس پوچی مرا فرا می گیرد. با این حال ، بعضی ها از این عصر جدید کلیسای الکترونیکی رضایت دارند. راه رفتن شما با عیسی خداوند در این ماه ها چگونه پیشرفت می کند؟ من فهمیدم که برخی از نوکیشان مسیحی در کلیسای ما در حال عقبگرد به راه قبلی خود هستند. تنهایی مقاومت در برابر پورنوگرافی را دشوارتر می کند. به عنوان یک کلیسا ، ما هر یکشنبه 70 دقیقه بصورت آنلاین خدمت می کنیم. با این حال حتی برای خانواده هایی که اصالتاً مسیحی هستند هم ،نشستن کنار هم ودنبال کردن مراسم از تلویزیون دشوار است. در میان برخی از افراد روند رو به رشدی برای دریافت خدمات کلیسایی جایگزین وجود دارد که متناسب با علاقه ، سبک یا برنامه آنها باشد. برای برخی دیگر مقاومت در برابر وسوسه هایی مثل ماندن در رختخواب یا تماشای سریال دیگری از نتفلیکس دشوار است. ما ریتم های سالم خود را از دست می دهیم. قلب ما در حال دلسرد شدن است. ما در حال از دست دادن احساس جمعی خود هستیم. آیا این مهم است؟

اجتماع چیست؟

ریشه کلمه "اجتماع" در لاتین *communitas* است و در ابتدا برای اشاره به گروهی از مردم که در یک منطقه جغرافیایی خاص مانند یک شهر یا محله زندگی می کردند ، استفاده می شد. امروزه ما همچنین دارای انجمن های اینترنتی یا مجازی هستیم ، گروهی از افراد که در برخی از شبکه های اجتماعی تعامل دارند. واضح است که اجتماع دارای سطوح و انواع مختلفی است. عضو یک کلیسای محلی بودن چه حسی دارد؟ چگونه گروهی از افراد به اجتماع تبدیل می شوند؟

یک چیز مشترک: یکی از ویژگی های اساسی یک اجتماع این است که آنها یک چیز مشترک دارند و این "همان چیزی" است که آنها را از بقیه متمایز می کند. این "چیز مشترک" می تواند این باشد که آنها از یک کشور می آیند ، برای یک شرکت کار می کنند یا از یک تیم فوتبال ، چشم انداز سیاسی یا اعتقاد مذهبی حمایت می کنند. اعضای کلیسای شما چه احساس مشترکی دارند؟ چه چیزهایی آنها را به هم پیوند می دهد؟

احساس تعلق: در جوامع بزرگ ، بیشتر افراد نامرئی هستند. تعهد نسبت به یک اجتماع زمانی رشد می کند که یک عضو احساس می کند دیده می شود ، پذیرفته می شود ، از او قدرانی می شود، به او بها داده می شود. یک ارتباط عاطفی وجود دارد. هر یک از اعضا احساس می کند که عضویت در اجتماع برخی از نیازهای عمیق وی را برآورده می کند. آیا احساس تعلق می کنید ؟ اعضای کلیسای شما از کجا می فهمند که ارزشمند هستند؟

مالکیت مشترک: ادغام در یک اجتماع زمانی تقویت می شود که فرد خود را نه بعنوان یک مهمان یا یک عضو وفادار بلکه بعنوان یک مالک مشترک آن اجتماع ببیند. وقتی این اتفاق می افتد ، یک عضو وقت ، انرژی و سرمایه بیشتری را در اجتماع سرمایه گذاری می کند ، می خواهد خودش را صرف کند. البته کلیسا متعلق به مسیح است. ما هرگز مالک آن نیستیم. اما وقتی ایماندار اقرار به ایمان خود می کند در قلب او اتفاقی می افتد: "این خانواده مسیحی من است ، کلیسای محلی من". کلیسای محلی خود را چگونه می بینید؟ آیا شما آن تصمیم "مالکیت" را گرفته اید؟

چه چیزی برای تجربه اجتماع لازم است؟

با تعهدات متنوع و سبک زندگی شلوغ ، به راحتی می توانید در یک خانه بدون تجربه واقعی حس اجتماع ، شریک باشید. در سمینارهای خانوادگی من و همسر همواره خانواده ها را تشویق می کنیم که حداقل روزی یک بار با هم غذا بخورند. به طوری که کنار هم دور یک میز نشسته اند، نه جلوی تلویزیون. در این شرایط آنها لحظاتی را ایجاد می کنند تا به عنوان یک خانواده با هم گفتگو کنند و از یکدیگر در مورد برنامه های روز آینده یا روزی که گذرانده اند بپرسند. چه چیزی لازم است تا این زمانها به شادی سپری شود ؟ باید برای هم ارزش قائل شویم. شما باید اعضای خانواده خود را آنقدر دوست داشته باشید که به زندگی آنها علاقه نشان دهید. زحمت پرسش بعضی سوالات را از آنها به

خودتان بدهید یا بعضی چیزها را در مورد خودتان با آنها به اشتراک بگذارید. بهترین راهی که من برای ایجاد و تجربه اجتماع خانوادگی می شناسم اینست که با هم به طور مرتب غذا بخورید. وقتی چهار تا فرزند ما کوچک بودند ، بعضی اوقات با هم فیلم کودکانه می دیدیم. بدیهی است که ما والدین ترجیح می دهیم نوع دیگری از فیلم ها را تماشا کنیم. اما ما تصمیم گرفتیم بخشی از بعد از ظهر خود را به تماشای یک فیلم کودکانه بگذرانیم تا از خانواده بودن در کنار هم لذت ببریم. این امر به رویکرد دومی اشاره دارد که برای ارتقاء اجتماع مورد نیاز است: ارزش دادن به کنار هم بودن. وقتی که بچه ها بزرگ می شوند ، پیدا کردن یک فیلم یا یک بازی رومیزی که همه ما از آن لذت ببریم یا یافتن مقصدی برای تعطیلات که متناسب با انتظارات هر یک از اعضای خانواده باشد، چالش بزرگتری است. اجتماع نیاز به انعطاف پذیری و گاهی از خودگذشتگی دارد. اگر به ترجیحات خود اصرار داشته باشیم ، در خانه پخش می شویم و هرکدام فیلم خود را از طریق لپ تاپ یا تلفن همراه خود تماشا می کنیم. ممکن است از فیلم لذت ببرید اما طعم اجتماع را نمی چشید.

اجتماع چقدر مهم است؟

اخیراً وقتی با یکی از دوستانم قدم می زدم او اظهار داشت: "این همه گیری از این جهت خوب است که کیفیت روابط شخصی ما با خدا را نشان می دهد. هر مسیحی باید یاد بگیرد که تنها با پروردگار راه برود." در این گفته حقیقت وجود دارد ، ولی من گمان می کنم این نقش اجتماع را در زندگی ما کم ارزش می کند. در ابتدای کتاب مقدس خدا گفت ، "خوب نیست که انسان تنها باشد ..." (پیدایش 2:18). سپس او به آدم همسر داد ، سپس به هر دوی آنها فرزند ، سپس یک خانواده و سپس یک جامعه داد. هنگام صحبت از طریق موسی ، خدا اطمینان داد که قوم بنی اسرائیل دارای روند اجتماعی سالمی که مشوق زندگی اجتماعی است ، خواهند بود. خداوند به آنها سبب را داد ، روزی از هفته که باید کار را متوقف کنند و به خالق خود ، به روح خود ، به دوستان و خانواده خود توجه کنند. روزی بود که اجتماع را پر بار می کرد. هنگامی که خدا برای اولین دستور العمل هایی برای عید فصح داد ، به خانواده های کوچکتر دستور داد که این تجربه کباب پزی را با دیگران شریک شوند: "اگر تعداد افراد خانواده ای برای یک بره کم باشد ، می توانند آن را با نزدیکترین همسایه خود تقسیم کنند ..." و برای تشویق به این اشتراک ، خدا افزود ، "اگر چیزی از آن تا صبح باقی ماند، باید آن را بسوزانید" (خروج 12: 10، 4). هیچ گوشتی برای سوپ یا ساندویچ فردا نگهداری نمی شود. آنچه خورده یا تقسیم نشده بود ، باید نابود شود. این امر نیز مشوق اجتماع است.

تقویم سالانه یهود با اعیاد دیگری مشخص می شد. آنها ، مانند عید فصح ، دارای اهمیت تعلیمی ، نمادین و شاید نبوتی بودند. اما آنها همچنین به روشنی برای ترویج اجتماع طراحی شده اند. خدا برای اطمینان از اینکه این اعیاد جدی گرفته شود آنها را "اعیاد مقدس" و "اعیاد خداوند" می خواند (لاویان 23: 4-6). او میزبان بود. جشن هفته ها که اکنون پنطیکاست نامیده می شود ، نشانه آغاز فصل برداشت است: "در این عید با پسران، دختران، غلامان و کنیزان خود در حضور خداوند شادی کنید. فراموش نکنید که لاویان، غریبان، بیوه زنان و یتیمان شهرتان را هم دعوت کنید" (نتثیه 16: 11). همه دعوت شده بودند!

آخرین جشن سالانه در ماه اکتبر ، عید خیمه ها بود. این پایان فصل برداشت بود. به مدت هفت روز تمام ملت از کار دست می کشیدند ، چادر می ساختند و سپس ... غذا می خوردند ، زندگی می کردند و در آن می خوابیدند! یک هفته اردوی ملی! (تثییه 16: 13-15). آیا می توانید تصور کنید که کودکان و جوانان چطور منتظر آن هفته ویژه بودند؟ خداوند خدا دوست داشت قومش لذت اجتماع را تجربه کند. او می خواست آنها مردمی باشند که به اجتماع بها می دهند و آن را جشن می گیرند!

در عهد جدید ما با نوع جدیدی از اجتماع (کلیسا) روبرو هستیم. پولس از کلیسا به عنوان "خانواده ایمان داران" یاد می کند (غلاتیان 6:10). عیسی خداوند در حالی که شاگردان خود را برای صعود خود آماده می کرد ، قول داد: "زیرا هر جا که دو یا سه نفر به نام من دور هم جمع شوند ، من آنجا در میان آنها هستم" (متی 18:20). ما می دانیم که عیسی خداوند درون هر مسیحی ساکن است. مفهوم این کلمات عیسی چیست؟ او می خواست آنها بدانند که وقتی مسیحیان با هم ملاقات می کنند ، یک اتفاق "خاص" یا "فراتر از آن" رخ می دهد. معتقدان به کلیسای اولیه این سخنان را جدی می گرفتند و "خود را فدا می کردند" تا با هم همکاری کنند. آنها در صحن معبد(ایوان سلیمان) با هم ملاقات می کردند. "آنها در خانه های خود نان را پاره می کردند و با قلبهای شاد و صمیمی با هم غذا می خوردند" (اعمال رسولان 2:42 ، 46). آنها به طور منظم گرد هم می آمدند تا "همدیگر را به محبت کردن و انجام اعمال نیک تشویق و ترغیب کنند" (عبرانیان 10: 24-25). ملاقات با هم ، تجربه اجتماع ، از نظر خدا مسئله کوچکی نیست. خداوند همیشه به کسانی که به دلیل بیماری یا آزار و اذیت تنها هستند فیض لازم را می بخشد. اما در زندگی مسیحی تنها زندگی کردن طرحریزی (برنامه ریزی) نشده است . تجربه اجتماع امری حیاتی است. ما به آن نیاز داریم!

آیا اجتماع بدون قانون می تواند وجود داشته باشد؟

در طول این سال ، هر کشور و منطقه ای در معرض مجموعه ای از قوانین اجتماعی مرتبط با کوید-19 قرار گرفته است. در بعضی جاها این موارد می تواند بسیار سختگیرانه باشد. نظرات ، دیدگاه ها و تفسیرها در مورد این قوانین ، نه تنها در تلویزیون و رسانه های اجتماعی بلکه در میان مسیحیان درون کلیساهای محلی نیز فراوان است. چیزی در وجود طبیعت انسانی ما هست که قوانین را دوست ندارد. حتی قوانین خوب. حتی قوانین خدا . به نظر می رسد که ما با اقتدار مشکل داریم. کتاب مقدس از ترتیب جایگاه ها ، مانند روابط بین والدین و فرزندان ، روابط دولتها و شهروندان ، روابط رهبران کلیسا و اعضای کلیسا پشتیبانی می کند. ما مسیحیان چگونه باید به این دخالت های اخیر دولت های سکولار در امور کلیساهای محلی پاسخ دهیم؟ آیا باید با آرامش اطاعت کنیم و از قوانین پیروی کنیم؟ آیا باید آنها را نادیده بگیریم؟ آیا باید اعتراض کنیم؟

اطاعت مدنی مسیحی: از مسیحیان خواسته می شود که شهروندان خوبی باشند. پیام نوشته شده توسط پولس به مسیحیان رم را با دقت بخوانید ، "مطیع دولت و قوانین آن باشید ، زیرا آن را خدا برقرار کرده است. در تمام نقاط جهان دولتها را خدا بر سر قدرت آورده است. پس هر که از قوانین کشور سرپیچی کند، در واقع از خدا ناطاعتی کرده است، و البته مجازات خواهد شد." (رومیان 13: 1-2).

این دستورالعمل‌ها در دورانی که امپراتوری روم حکمرانی می‌کرد از روح القدس الهام گرفته شده است. این امپراتوری از کامل بودن فاصله داشت. هر کجا که زندگی کنید، صاحبان قدرت قوانینی را تصویب می‌کنند که از آنها راضی نخواهید بود. او می‌خواهد که به آنها احترام بگذارید، مگر اینکه مستقیماً با قوانین خدا در تعارض باشند.

نافرمانی مدنی مسیحی: گاهی اوقات رهبران ممکن است از قدرت خدادادی خود فراتر روند. اگر یک رهبر کلیسا، یکی از والدین یا یک مقام دولتی، یک فرد مسیحی را از انجام آنچه خدا از او می‌خواهد منع کند - یا می‌خواهد یک ایمان‌دار را مجبور به انجام کاری کند که به وضوح خداوند را هتک حرمت کند - مسیحی باید به عالی‌ترین مقام وفادار بماند. به پطرس و یوحنا دستور داده شد که به نام عیسی موعظه نکنند و تعلیم ندهند. پاسخ آنها این بود: "خودتان بگویید، آیا درست است که به جای حکم خدا، از دستور شما اطاعت کنیم؟" (اعمال 4: 18-19). و هنگامی که آزاد شدند، به موعظه درباره عیسی ادامه دادند. من این را نافرمانی مدنی رسول می‌نامم. و هر مسیحی باید آماده باشد تا از آنها الگو بگیرد و در صورت لزوم، مانند آنها، هزینه‌ای بپردازد. آیا این چیز تازه‌ای است؟ نه! دوستان دانیال سرپیچی کردند و بر مجسمه طلا سجده نکردند. در طی جنگ جهانی دوم بسیاری از مسیحیان نیز ترجیح دادند از دولت تحمیل شده آلمان سرپیچی کنند. امروزه مسیحیان در چین، کره شمالی و در سرزمین‌های مسلمان نیز برای خوشنودی خداوند، دولت را نادیده می‌گیرند. و ما آنها را تحسین می‌کنیم که چنین کرده‌اند. اما لطفاً توجه داشته باشید که اطاعت مدنی یک قاعده است و نافرمانی مدنی استثنا.

پیش از آنکه تصمیم بگیرید قوانین محلی خود را در مورد کوید-19 نادیده بگیرید، از خود بپرسید که آیا قوانین راحتی یا آداب و رسوم یا عناصر اساسی ایمان شما را محدود می‌کند؟ آیا مسیحیان اولیه از راحتی ملاقات در ساختمانهای بزرگ کلیسا برخوردار بودند؟ آیا مسیحیان اولیه از کنسرت‌های پرستشی لذت می‌بردند؟ اگرچه اینها چیزهای خوبی هستند، اما مشخصاً برای جامعه مسیحی ضروری نیست. کلیسای اولیه در گروههای کوچکی به صورت کلیسای خانگی تشکیل جلسه می‌داد. آیا امروز می‌شود همین کار را در کلیسای شما نیز انجام داد؟ چه تاثیری خواهد داشت؟ در گروه‌های کوچک خانگی مسلمان هر فردی دیده می‌شود، تمرین متون کتاب مقدس "با همدیگر" را آسان‌تر می‌کند و فضایی ایجاد می‌کند تا افراد بیشتری در فعالیتهای سهیم شوند.

امروز چگونه می‌توانیم اجتماع را نشان دهیم؟

اخیراً یک ایماندار هم محل ما، خسته و ناامید از تمام محدودیت‌های کوید-19، به من گفت: "من دیگر نمی‌خواهم با کلیسا در ارتباط باشم تا این جنجال کرونا از بین برود!" می‌توانم با ناامیدی او همدردی کنم. اما اگر این محدودیت‌ها یکی دو سال دیگر ادامه داشته باشد چه می‌کنید؟ اگر اجتماع مهم است، منتظر ماندن در خانه برای روزهای بهتر حرکتی رو به جلو نیست. ما باید یاد بگیریم که زندگی مسیحی فردی و گروهی خود را در میان شرایط نامطلوب زندگی کنیم. خواهران و برادران ما در چین، کره شمالی و کشورهای اسلامی چگونه مدیریت می‌کنند؟ کلیسای اولیه چگونه مدیریت کرد؟ ما باید مانند آنها، خلاق، انعطاف‌پذیر و سازگار در شرایط متعدد با مقیاس کوچکتر باشیم.

چند هفته پیش ، مارک روت ، نخست وزیر هلند ، در پایان یکی از سخنرانی های تلویزیونی ملی خود درباره محدودیت های جدید اجتماعی کوید-19 گفت: "به قوانین پایبند باشید و از آنچه می توان انجام داد نهایت استفاده را ببرید!" این توصیه اکثر مسیحیان در اکثر کشورها است. امکانات ممکن در محدودیت را بیابید. اگر گروه های کوچک می توانند در کلیساها گرد هم بیایند ، آنجا بروید. جلسات کوچک را سازماندهی کنید. پشت صحنه در خانه نمانید. با کسانی که با شما همفکرند ملاقات کنید. آیا امکان پذیرایی از افراد را دارید ؟ آنها را دعوت کنید. می توانید بیرون بروید؟ با دوست ایماندار خود به پیاده روی بروید. آیا مدارس باز هستند؟ شاید وقت آن رسیده باشد که مراسم کودکان را در کلیسا سازماندهی کنید. بچه ها به آن احتیاج دارند! آیا اردوی جوانان با مقیاس کوچک امکان پذیر است؟ اگر بله ، یکی را سازماندهی کنید! جوانان شما به آن احتیاج دارند! آیا از نظر قانونی پیک نیک در پارک اطراف خودتان امکان پذیر است؟

یکی را سازماندهی کنید. و اگر فرد ایماندار چیزی را سازماندهی کرده است ، راحتی خانه خود را ترک کنید ، این عادت خیره شدن به صفحه را نقض کنید و با خوشحالی به این رویداد ملحق شوید! در صورت لزوم از ماسک صورت استفاده کنید. در صورت لزوم ، 1.5 متر از هم دور بنشینید. در صورت لزوم ، جلسه را کوتاه تر کنید. اما دنبالش بروید! ما به اجتماع نیاز داریم و اجتماع کاری است که با هم انجام می دهیم.

سرود خواندن همیشه بخش مهمی از پرستش گروهی ما بوده است. کلیسای اولیه تشویق شد که: "مزامیر و سرودهای روحانی بسرایید و با قلبی مملو از شکرگزاری آنها را برای خداوند بخوانید." (کولسیان 3:16). در برخی مناطق اگر از ماسک های صورت استفاده کنید ، سرود خواندن مجاز است. در جاهای دیگر فقط تیم موسیقی می تواند آواز بخواند ، بقیه باید سرودها را زمزمه کنند یا اینکه فقط گوش دهند. اگر قوانین فعلی ، سرود خواندن را در گروه غیرممکن کرده است ، ممکن است لازم باشد افسسیان 5:19 را به معنای واقعی کلمه دنبال کنید: "با هم سرودهای روحانی بخوانید و در دل خود برای خداوند آهنگ بسازید و بسرایید." شاید بیشتر از آنچه فکر می کنید ممکن باشد!

نتیجه گیری

اجتماع از جمله خانواده ها و کلیساها ، قسمت مهمی از زندگی بوده و هست. قوانین فعلی کوید-19 ممکن است نحوه تشکیل اجتماع را محدود یا تحمیل کند. هیچ کس نباید بخاطر محتاط بودن یا ماندن در خانه احساس گناه کند. این ممکن است همان چیزی باشد که خداوند از شما انتظار دارد. اما هر کاری انجام می دهید ، اجازه ندهید تنبلی ، ترس یا بی علاقهگی تجربه شما در اجتماع مسیحی را از بین ببرد. خانواده ، خواهر و برادرانتان به شما احتیاج دارند!

فیلیپ نان

آیندهوون اکتبر 2020

مترجم: بل.ب

منبع: www.philipnunn.com